

І. П. Мозговий, д-р філос. наук, проф.
Сумський державний університет, Суми, Україна

ПРАВОСЛАВ'Я І ЦЕРКОВНЕ МАЙНО В УКРАЇНІ

Православна Церква, як і будь-яка інша спільнота, має потребу, задля успішного досягнення своєї мети, у матеріальних засобах (приміщеннях для богослужіння, предметах, необхідних для відправлення богослужіння, засобах на утримання церковних установ тощо). Визнання державою церкви як самостійної спільноти, повинне, за всією справедливістю, супроводжуватися і визнанням її правоздатності на володіння майном. Тому церкві має належати право на володіння власним майном. У середні віки Церква справді володіла значною долею майна (кошти, земля, споруди), отримувала державні дотації, у зв'язку з чим нерідко страждали як інтереси держави, так і інтереси віри. Тому з боку держави почали здійснюватися секуляризаційні заходи (у Росії вони мали місце в II пол. XVIII ст.).

В канонах немає відповіді на питання, кому в церкві належить право власності майном, що використовується в релігійних цілях. В російському законодавстві синодальної епохи говориться про майно, що належить Святішому Синодові, архієрейським будинкам, приходським церквам без розподілу і як на Заході, а також монастирям, православним жіночим громадам, безпафійальним міським храмам, духовно-учбовим закладам, опікунствам про бідних духовного звання, єпархіальному духовенству, у власності якого знаходилися свічкові заводи і грошові капітали. Недоторканість майна Церкви і церковних установ, у залежності від правової системи тієї чи іншої держави і статусу Церкви в ній, захищається тими чи іншими законами. Сама ж Церква не має ні влади, ні права захищати своє надбання санкціями примусового характеру; вона має для цього засоби іншого, духовного характеру. Тому нинішні заяви діячів УПЦ МП про готовність кинути маси віруючих на відстоювання своїх храмів, якщо на них після отримання томосу "посягатиме" новостворена Українська православна церква, є, м'яко кажучи, антиправовими, за проголошення яких передбачена серйозна відповідальність.

Радикальні зміни у майновій правоздатності Церкви настали після падіння монархії і синодальної системи і з виданням Декрету про відокремлення Церкви від держави у 1918 році. Нині храми і частина богослужбених речей, якими користуються віруючі, знаходяться у власності держави, храми орендуються громадами православних парафіян, які несуть матеріальну відповідальність за збереження виданого їм майна. Частина богослужбених речей, грошові засоби, предмети господарського призначення тощо знаходяться в розпорядженні церковної громади на правах власності. На тих же правах громади православних християн можуть мати і храми, якщо ці храми добудовані на засоби парафіян.

Що стосується суб'єктів церковного майна, то вони поділяються на: а) речі священні; б) речі церковні. До перших відносяться всі предмети, спеціально передбачені для здійснення богослужіння, а другі включають усяке майно, що служить і церковним цілям. Речі священні, в свою чергу, поділяються на священні в прямому значенні і освячені. Річ стає священною через її освячення чи через сам характер її застосування. Це може бути як рухомість, так і нерухомість. Крім самих храмів, церков священними вважаються: священний посуд, дароберегиня, а також усі напрестольні речі, антимінс, Євангеліє, Хрести, напрестольні мощі, образи, покрови священного посуду, покриття на престолі і жертovníку. До освячених речей відносять елементи

нерухомості: молитовні будинки, каплиці, цвинтарі; з нерухомості: купелі, ковші, кропила, кадильниці, панікадила, лампади, підсвічники, поставлені на них свічки, богослужбові книги, дзвони.

Згідно канонів, священні речі не можуть бути предметом звичайного користування. Тільки в одному випадку давні церковні правила дозволяли продавати церковні предмети: коли не було інших засобів для викупу полонених. Але і в цьому випадку продавався не сам церковний посуд, а їх матеріал у формі злитків. До звичайного церковного майна належить уся рухомість і гроші на утримання церков, духовенства і задоволення загальноцерковних потреб, на утримання духовних шкіл.

До компетенції церковного управління входить розпорядження тим майном, яке або належить церкві і церковним установам на правах власності, або знаходиться в церковному користуванні.

Православні церкви на території України задовольняють свої матеріальні потреби на основі самофінансування. Їх грошові кошти утворюються за рахунок добровільних пожертвувань віруючих, оплати церковних треб і продажу предметів, що виготовляються синодальними закладами. Розпорядником церковних фінансів РПЦ та її структур у межах бюджету є Патріарх Московський зі Священним Синодом. Синодальні заклади фінансуються з церковних засобів чи шляхом самофінансування. Розпорядником засобів синодальних установ у межах бюджетів є їх керівники.

Єпархіальні бюджети формуються за рахунок відрахувань парафій і монастирів. У єпархіях, де є майстерні, що виготовляють свічки, церковне майно тощо, бюджет поповнюється і за рахунок їх прибутку. Розпорядником загальноєпархіальних засобів у межах бюджету є правлячий архієрей.

Грошові кошти парафії складаються з добровільних пожертвувань віруючих, оплати церковних треб, виручки від продажу свічок, іконок, хрестиків та інших предметів, які виготовляються церковними підприємствами і майстернями, а також від продажу церковної літератури. Розпорядником фінансових засобів у межах парафіяльного бюджету є голова парафіяльної ради спільно з членами ради. Аналогічно з парафіяльними утворюються грошові засоби монастирів, розпорядником яких у межах бюджету, затвердженого правлячим архієреєм, є настоятель (настоятельниця) монастиря. Духовні школи фінансуються із загальноцерковних засобів, а також добровільних відрахувань правлячих архієреїв і пожертвувань. Розпорядником фінансових засобів у межах кошторису, затвердженого Священним Синодом, є ректор.

Закордонні заклади забезпечують себе засобами згідно зі своїми можливостями і законами тих країн, на території яких вони діють. Ці заклади можуть також отримувати дотації із загальноцерковних засобів. У Росії розмір річних дотацій встановлюється ВЗЦЗ і затверджується Священним Синодом. Синод має право фінансової ревізії загальноцерковних і єпархіальних засобів. Для здійснення ревізії ним створюється спеціальна ревізійна комісія. Фінансова ревізія ставропігійальних монастирів здійснюється ревізійною комісією, призначеною Патріархом, а єпархіальних монастирів, закладів і парафій здійснюється ревізійною комісією, призначеною єпархіальною владою.

Монастирі, духовні школи і парафії, а також церковні центри можуть отримувати від місцевих державних

органів у безкоштовне користування надане їм майно та є відповідальними за його збереження. Згідно з діючим законодавством, ці церковні організації та установи можуть орендувати, будувати і здобувати у власність будинки й інші приміщення для своїх потреб. Управління церковним майном здійснюється матеріально відповідальними особами, воно підлягає обліку і державному страхуванню.

Церковні заклади можуть на загальних підставах приймати від прихильників осіб пожертвування як гроші, так і речами, рухомим і нерухомих майном. На відміну від католицизму, у православ'ї плата за треби стала практично обов'язковою. У церквах і каплицях грошові збори на місцеві церковні потреби здійснюються за допомогою кружки чи тарілки, якою церковнослужителі обносять під час богослужіння відвідувачів церкви.

Збори пожертвувань за межами храму є незаконними, оскільки вони можуть проходити поза контролем ревізійної комісії, або ці пожертвування спроможні збирати різні шарлатани, далекі від церкви.

Залишаючи за собою право володіти власним майном, церкви розглядають набуте ними як Господне надбання, що належить Богові (Апост. 38, 40), і своїми законами визначають його збереження та розпорядження ним задля успішної діяльності на ниві Божій.

Ще в добу раннього християнства на ґрунті римського права склалося вчення, за яким церковне майно призначене виключно для церковних потреб, належить Богу. Хоча до Бога неприйнятні юридичні поняття цивільного права про обов'язки, відшкодування за борги, підлеглість регулятивної влади держави.

Г.В. Підмурна
Дніпро, Україна

ЛЮДИНА – ЦЕ КОЛЕКТИВ, А НЕ ОСОБА

Аналіз основних категорій питань порядку денного Міжнародної наукової конференції IV Танчерівські читання "Роль релігії в розвитку соціального підприємництва" зводить фокус погляду на роль релігії як на процес трансформування біблейської теорії в практику соціуму через діяльність церкви – соціально орієнтованого об'єднання окремих багаточисельних однодумців. Церква, за визначенням В.І.Даля [1] це є поняття неоднозначне, бо використовується як в сенсі будівлі для зібрання вірян, так і в сенсі товариства одновірців, єдиновірців, односповідників. Церква, як товариство одновірців, єдиновірців, односповідників, зібраних до купи за ментальним потягом і підприємницьке товариство, зібране до купи за комерційним інтересом подібні однією властивістю – згуртуванням людей навколо певних зайнят. Належні до церкви особи понад усе намагаються діяти у відповідності до духовного натхнення, отриманого під впливом високих думок прописаних в Біблії [2. с.1-1765]. Діяльність церков струнко впорядкована письму і має характерну рису схилити читачів будь-що, розрізняти будь-що. Будь-то, щось очевидне, будь-то, щось неймовірне – розрізняти. Припускаю, що характерна риса діяльності церков виникла разом з посвятою церков в біблейське оповідання про існування дерева пізнання добра і зла. Навпроти церкви бачу плоди дерева пізнання, як цілосні і однакові плоди, адже причисляю себе до недовірливих, проте, уважних споживачів поважної інформації. Нині, коли роздумую над загальним питанням конференції: "Роль релігії в розвитку соціального підприємництва", навіть непомітно для себе схильюся до міркування, до зважування, до оцінки, до розрізнення, адже заданою темою конференції отримала ледь відчутний, та все ж таки поштовх до міркування, зважування, оцінки, розрізнення. Результат від зайняття розрізнення є передбачуваний. Хтось розрізнить роль, як видатну, важливу, дорогоцінну, особливу, необхідну, корисну. Цей хтось вголос заявить про те тут і зараз. Хтось є байдужий. Цей хтось відсутній тут і зараз, як ментально, так і фізично. Хтось розрізнить роль релігії як нікчемну, дрібну, дешеву, просту, марну, і навіть скверну. Цей хтось замовчить і не стане важкою заявою пригнічувати зібрану тут і зараз чесну компанію.

Як дослідник Біблії я схильюся до думки про те, що "Роль релігії в розвитку соціального підприємництва" має бути визначена не на розрізненнях, а по суті, як

роль дійсна, як роль, яка є, як роль, яка існує, як роль, яку грає релігія однозначно і незаперечно. Основа цієї ролі полягає в здійсненні зв'язку між теорією біблейського світогляду і практикою соціуму. Інструментом цього зв'язку, тобто інструментом релігії служить церква. Чисю би церква не вважалась, парафіяни схильюся до сповідання і навіть до поширення за її межі майже однакових, прописних, повчальних, пророчих, історичних, моральних, етичних настанов почерпнутих із глибокої криниці вікових книг приналежних до популярної збірки книг Старого та Нового Заповітів, до книг Біблії. Церкви керуються прописаними в Біблії істинами. Взяти будь-яку церкву: Римо-католицьку чи Східні католицькі церкви, Давньосхідні церкви чи Лютеран, Англікан, Кальвіністів, Анабаптистів чи Баптистів, Євангелістів, Методистів, Пятидесятників, Харизматів чи Адвентистів, Квакерів, Протестантів чи навіть Антитринітаріїв, всі вони завдячують в своїй діяльності наявності Біблії. Попри різницю в її трактуванні різноманітні церкви мають за вірець принциповий, і тому один і той самий, найзагадковіший і самий найнезбагненніший із всіх збірників книг, яким володіє людство – це Біблію. Пригадаймо кількісний склад книг, які віщують своїм читачам під однією і тією ж назвою – Біблія. Так, наприклад, Єврейська Біблія містить 24 книги, протестантські церкви мають 66 книг у складі своєї Біблії, католицькі – 72, православні – 77 книг, а канон Єфіопської православної церкви налічує лише 81 книгу всього. І все це Біблія. Не більше і не менше. Тільки Біблія. Моя радикальна увага до Біблії викликана тим, що якраз саме її вважаю соціально направленим збірником книг, бо вона утримує в собі алгоритм створення, розмноження і поведінки соціуму на Землі. Не важливо до якої церкви належить збірник книг Біблії. В будь-якому випадку, розмаїті навколібіблейські віщання церков слідує за її першим збірником, за збірником книг названим Пятикнижжям Моїсеєвим. Відтак, всі церкви мають один стрижень теософських директив. Очевидно, що теоретичною основою релігії, тобто утримувачем зв'язуючої ідеї соціуму – ідеї пізнання людини і її місця в світі, є Біблія. Через те, що Біблія концентрує в собі широке світоглядне коло подій, запрошую придивитися лише до тих біблейських подій, якими описано початковий момент створення зайнятої людини, а відтак і підприємців. Запрошую звернути увагу на те, що в біблейських подіях хоч і опосередковано,

проте наполегливо вказується на те, що людина створена не заради дозвілля на Землі, а заради зайнятості певною справою. [2. с.44] Отже, на мій погляд, першим прикладом соціального підприємництва описаного Біблією, є віщання вкладене в рядки першого розділу першої книги Пятикнижжя, Старого Заповіту і власне Біблії вцілому, тобто в віщання книги Генезис про створення на Землі людського соціуму через створення перш за все зайнятої людини (в сучасному слензі – бізнесмена, як складне слово від слів заняття – бізнес, людина – мен). Під час уважного читання другого розділу книги Буття знову отримую повідомлення про створення людини, проте на цей раз завантаженої людини. Моя категоричність в цьому ствердженні стає ребром, бо конкретизується чаруючою історією зі створення помічника для людини. [2. с.45] Виникає риторичне питання: "Навіщо поміч людині, якщо людина не завантажена?" Це питання дотично вказує на те, що новостворена і описана райським оповіданням людина має завантаження, тобто чоловік і жінка в сенсі окремих осіб чоловічої і жіночої статі мають чим опікуватись, знаходитись в Едемському саду голими, безсоромними та сліпими [2. с.46]. А придивімося на наступну, не менш захоплюючу і чаруючу історію четвертого розділу Біблії про походження іншої людини і її брата. В четвертому розділі Генезису віщується про те, що людина таки зглянулася на заклик творця і трансформувала свою зайнятість і своє завантаження в передродову вагітність і в процес продовження роду: [2. с.47.] Від подальших розділів книги Генезис маю повідомлення про досягнення людей в оновленні, продовженні і помноженні роду: [2. с.48] І так далі по висхідній, де безкінечні історії про народження людських синів і дочок заповнюють сторінки Біблії в невідконтрольному впорядкуванні. Ці історії не без смислового пересмикування описані в перекладах Біблії на українську мову від П. Куліша [3], І.Огієнка [4], І.Хоменка [5], в інших перекладах, включаючи переклад нового світу [2].

Підсумовуючи вищевказане роблю висновок про те, що широке світоглядне коло соціальних подій зачеплених темою нинішньої Міжнародної наукової конференції IV Танчерівські читання "Роль релігії в розвитку соціального підприємництва" концентрується на Біблії. Релігія трансформує теорію Біблії в діяльність церкви – соціально орієнтованого об'єднання однодумців. Церкви керуються регульованими релігією і прописаними Біблією істинами. Попри різницю релігійного трактування

різноманітні церкви мають за взірць принциповий, і тому один і той самий, найзагадковіший і самий найнезбагненніший із всіх збірників книг, яким володіє людство – це Біблію. На мій погляд, першим прикладом соціального підприємництва описаного Біблією, є віщання першого розділу першої книги Пятикнижжя, Старого Заповіту, Біблії – віщання книги Генезис про створення на Землі людського соціуму через створення людини. Перш за все привертаю увагу до поняття людина, як поняття про пару, чету, купу, союз, подружжя, як поняття про нерозлучних осіб чоловічої і жіночої статі, створених в образі і подобі творця. Людина – це є колектив, а не особа. А щодо особи, то особа жіночої статі змальована в Біблії як більш удачлива, адже попри всі допущені прорухи залишена в лоні Едемського саду, а значить в місці де є комфортно перебувати навіть голим, безсоромним і сліпим.

Соціальною концепцією сучасних церков має бути соціальне підприємництво орієнтоване на досягнення соціумом, людиною і людською особою комфорту і задоволення. Роль релігії полягає в володінні, збереженні та трансформації біблейської інформації в людському соціумі, в людині, в людській особі, заради досягнення того самого комфорту і задоволення. Так, комфорту і задоволення водночас досягти неможливо, бо досконалість немає меж. Ось чому процес розвитку соціального підприємництва має перспективу і належить новій генерації людей. Попри намагання бажаючих досягти комфорту і задоволення, це буде неможливим досягненням, адже миттєво трансформується задоволення в забаганку, наявне в пріоритетне, а добре в краще. Процес соціального підприємництва безперервно перебуває на межі досягнень і бажань, на межі наявного і пріоритетного, на межі доброго і кращого. За таких обставин людство має безкінечно генерувати, аби сталість не гнітати розвиток. Релігія має влучно біблейську директиву, щодо цього: "Плодіться й розмножуйтеся..." [2. с.44].

Список використаних джерел:

1. Режим доступу: <http://slovardalja.net/> Даль В.И. Толковый словарь живого великорусского языка.
2. Біблія. Переклад нового світу./ Вид-во. Watchtower bible and tract society of New York, Inc. Brocklin, New York, U.S.A. 2014. 1765 с.
3. Режим доступу: <https://www.bible.com/ru/versions/188-ukrk-bibliia-v-pier-pkulish>. /Біблія. Переклад П.Куліша та І.Пулюя, 1905 (UKRK)
4. Режим доступу: <http://ukrbible.at.ua/>. Біблія. Переклад Івана Огієнка, 1962.
5. Режим доступу: <http://ukrbible.at.ua/>. Біблія. Переклад Івана Хоменка, 1963.

В.Д. Підмурний
Дніпро, Україна

РЕЛІГІЯ ПЕРЕКЛАДУ

Аналіз основних категорій питань порядку денного Міжнародної наукової конференції IV Танчерівські читання "Роль релігії в розвитку соціального підприємництва", яка проводиться в аудиторіях кафедри релігієзнавства, філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, перш за все зводить фокус погляду на роль релігії як на процес трансформування біблейської теорії в практику суспільства. Процес трансформування біблейської теорії в практику суспільства включає в себе безпосередню діяльність церкви, як інституту збереження, розвитку, передачі і використання певних знань.

Релігія. Біблія, церква – основні категорії полеміки зібрання.

Парламентаризм конференції цілком підкоряється гаслу Київського Національного Університету: "Користь, честь і слава" і надихає замислитись над кінцевими результатами розумової діяльності, адже, не марно говоритись: "Що посієш, те й пожнеш".

Занурюючись в визначення основних категорій зібрання, варто пригадати, що церква, за визначенням В.І.Далі [1] це є поняття неоднозначне, бо використовується як в сенсі будівлі для зібрання вірян, так і в сенсі товариства одновірців, єдиновірців, односповідників. Церква, як товариство одновірців, єдиновірців, односповідників, зібраних до купи за ментальним потягом і підприємницьке товариство, зібране до купи за комерційним інтересом подібні однією властивістю – згурту-

ванням людей навколо певних занять. В наших теренах належні до самої масової церкви особи понад усе намагаються мати заняття і діяти у відповідності до духовного натхнення отриманого від Біблії.

Релігія (від лат. Religio – зв'язок) – особлива система світогляду та світосприйняття конкретної особи або групи осіб, набір культурних, духовних та моральних цінностей, що обумовлюють поведінку особи. Релігія визначає директиви практичних дій церковних однодумців. Зведемо погляд на найбільш популярну в наших краях релігію. Немов сполучна ланка в ланцюгу людських взаємин вона сполучає новозавітну теорію Біблії з церковною практикою суспільства.

Біблія [2. с. 1-1765] – збірка книг релігійного та історично-повчального змісту, на яких ґрунтується юдейське та християнське віровчення. До речі, збірка книг єврейської Біблії містить 24 книги, протестантські церкви мають 66 книг, католицькі – 72, православні – 77 книг, а канон Ефіопської православної церкви налічує лише 81 книгу всього. Біблія – основне джерело віщань переданих з манускриптів давнини в сучасні упорядковані і перекладені тексти арамейських таргумів, Септуагінти, Вульгати та інших примірників. Існуючі нині різноладні переклади Біблії лише копіюють працю древніх корифеїв середземномор'я. Невідкладно акцентую увагу на тому, що існуючі тексти віщань Біблії це неминучий феномен існування та поширення великого числа перекладів взятих від першоджерел древніх манускриптів семітської групи народів. Багатомовна та багатомовнісна Біблія – це феномен паперових книжок багатомовних перекладів оригінальної інформації впливаючої зі шкряяних сувоїв. Бажаючи мати справу з оригінальним варіантом віщань залишена чудова нагода вивчити древньоєврейську, арамейську та древньогрецьку, і насолодитись прямою мовою сувоїв Мертвого моря.

Окрім вищевказаного нагадування додаю, що Міжнародна науково-практична конференція "Лінгвістика фахових мов, термінознавство, переклад", яка відбулася 11-12 травня 2017 року на базі кафедри германської філології та перекладу Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка досягла витонченого висновку про те, що іншомовний переклад обов'язково має передати сенс перекладеної інформації, а значить бути в першу чергу сенсаційним перекладом. Лише в подальшому іншомовний переклад має бути мовним перекладом. Від імені групи дослідників, я доповів про не перший, проте безпрецедентний і сенсаційний переклад Біблії. До чого тут кафедра германської філології та перекладу? Та хоч би й кафедра бенгальської мови та перекладу, суть доповіді не була би іншою, адже за повідомленням спостерігачів, Біблія є універсальною і найбільш популярною книгою, яка перекладена на сотні мов і тисячі мовностей народів світу. На прикладі безпрецедентного і сенсаційного перекладу Біблії стало відомо, що якою би мовою чи мовністю не було переведено Біблію вона ховає сенс віщання за словами своєї власної біблейської мови. Зауважую, що від початку і донині перекладачі наражаються на поверхневий, тобто, на другорядний переклад Біблії – на мовний, а не на сенсаційний переклад. Дотримуючись регламентованих настанов конференції, мій виступ був обмежений презентацією біблейського словника книги Звір [3. с.1-55], як зразкового аргументу безпрецедентного сенсаційного перекладу Біблії.

Як продовження роботи попередньої конференції, розгляд питання про досвід перекладів Біблії старослов'янською та українською мовами, стояв на порядку денному Міжнародної наукової конференції "Треті Танчерівські читання "500-річчя східноєвропейського книгодруку-

вання: релігієзнавчий аспект", яка відбулася 20 жовтня 2017 р. на базі кафедри релігієзнавства філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серед повідомлень, які прозвучали на зібранні було повідомлення про початок користування такою філософською категорією, як власна мова Біблії.

Нині, міжнародна наукова конференція IV Танчерівські читання "Роль релігії в розвитку соціального підприємництва", окрім інших, вміщає об'явлення про поняття теоретичної основи прогресивної релігії і про оцінку ролі прогресивної релігії, як релігії сенсаційного перекладу. Коротким додатком висвітлю її прикмети. Сучасними дослідниками головного джерела релігійної теорії – Біблії, відкрита її рідна власна мова. Мова Біблії – це алегорична мова, це мова ліриків філософії, це мова Езопа, це абстрактна мова, це закодована мова, це мова, в якій лише десятина слів несе звичний миру сенс, це мова, на кшталт тієї, на якій намагались спілкуватись герої радянського комедійного художнього фільму "За сімейними обставинами" [4]. Очевидців, прошу пригадати перипетії картини. В ньому грається сцена домовленості між маклером і клієнтом про розмін квартир. З метою конспірації, маклер пропонує використовувати слова в іншому значенні: квартира – це тьоття, метраж – це тьотині літа, діти – це кімнати, зять – санвузол і таке інше. Мереживо дивної розмови розгортається, змінюється, перетворюється у взаємний докір, плутанину, непорозуміння. Герої домовленості стали заручниками гніту власної конспіративної мови і власних слів-паролей. Повернімося ж назад до Біблії. Кожне слово, кожен пароль віщань, відкритий і виписаний в біблейський словник книги Звір, зняли таємничий гніт з древніх писань і пожертвували нам незвичний переклад і дивовижний світогляд. Зараз ми занурюємось в його курс. Дивовижний світогляд, на хвилиночку, хоч і був досягнутий думкою і спостереженнями древніх філософів середземномор'я декілька тисячоліть тому, проте, є на часі. Цей світогляд ми опановуємо спілкуванням з Біблією. Між нами і Біблією діалог тільки що розпочався. ... В початку було слово, як мовиться... Ми – діти, а вона, Біблія – мати. Немовлятами, ми, як і годиться, довго ловили слова матері-Біблії, мовчки виношували їх в собі і обмірковували. Коли ж почали використовувати слова принагідно і принародно – безмірно порадували матір. Вже зараз вона кидає нам компліменти за порозуміння і радо чекає на розвиток діалогу. Безсумнівно, ми будемо говорити з нею на рівних. Беріть більше, ми принесемо матері нові слова. Маємо честь заявити, що хоча і на початковому рівні, проте вирізняємо принципові помилки, які, як на нас, допустили українські перекладачі Біблії П.Куліш, І.Пулюй [5], І.Огієнко [6], І.Хоменко [7]. на сторінках одноіменних перекладів.

Головним висновком спостереження за віщаннями Біблії є усвідомлення того, що справа оволодіння повним сенсом віщань, є справою багатьох поколінь. Належні до цієї міцної справи особи мають об'єднатись в інститут по сенсаційному перекладу Біблії віруючої особи. Такий інститут буде виробляти свій початковий продукт – переклад, заради досягнення сучасними гуманітаріями світосприйняття на рівні з древніми філософами. Це є щось на подібну до встановлення рівня ріднини в сполучених судинах. До речі, пропозицію створення інституту ми спостерігаємо в рядках віщань про людську особу і її місце в світі [2. с.1318]. Ми, як дослідники Біблії, схиляємось до думки про те, що роль нового інституту має бути визначена як роль дійсна, як роль, яка є, як роль, яка існує, як роль, яку зіграє інститут сенсаційного перекладу Біблії однозначно і незаперечно. Основа цієї ролі полягає в здійсненні зв'язку між теорією біблейсько-